

Sygn. akt VIII AKa 224/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO (del.) – Piotr Bojarczuk

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2024 r. sprawy

1) J. Z. (1) urodz. (...) w W. syna A. i A.,

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

2) D. K. (1) urodz. (...) w S. syna M. i H.,

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 lutego 2023 r. sygn. akt VIII K 263/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych J. Z. (1) i D. K. (1);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu D. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 224/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. VIII K 263/22 z dnia 9.02.2023 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

x obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

x na korzyść

na niekorzyść

x w całości

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1/	<p>Obrońcyosk. D. K. (1) pkt 1-4 obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku tj.:</p> <p>1/ art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań K. B. (1) poprzez danie im wiary w znacznej części, podczas gdy zeznania te są ze sobą rażąco sprzeczne, nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego - w zakresie zdarzeń w domu pokrzywdzonego, w altance przed domem, podczas jeżdżenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadne</p>

w towarzystwie oskarżonych po parkingach, użycia noża;

2/ art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej, sprzecznej z doświadczeniem życiowym oceny materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonego w ten sposób, że zmianę zeznań pokrzywdzonego Sąd potraktował jako omyłkę, jednocześnie modyfikacje wyjaśnień oskarżonego z góry Sąd potraktował jako chęć zwolnienia się z odpowiedzialności i przyjętą linię obrony, podczas gdy brak podstaw do tak różnego traktowania osobowych źródeł dowodowych;

3/ art. 410 kpk poprzez wydanie wyroku skazującego z pominięciem ujawnionych okoliczności, w szczególności zmiany zeznań pokrzywdzonego, powiązania tej zmiany z kontaktem bliskich oskarżonego Z. z pokrzywdzonym, a tym samym uzasadnionej wątpliwości odnośnie przyczyn i motywacji w zmianie zeznań; ponadto poprzez uznanie, że zarzucany czyn został popełniony z użyciem noża, podczas gdy pokrzywdzony tej okoliczności zaprzeczył na rozprawie;

4/ art. 410 kpk poprzez wydanie wyroku skazującego na podstawie materiału dowodowego, który nie daje ku temu podstaw, w szczególności wobec jaskrawych sprzeczności wynikających z dowodów, które Sąd przyjął jako podstawę wyroku, tj. sprzeczności pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego oraz wyjaśnieniami oskarżonych.

II/ Obrońcyosk. J. Z. (1)
błądu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

	<p>który miał wpływ na jego treść, polegającego na wyrażeniu poglądu, iż ujawnione dowody i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt, że oskarżony J. Z. dopuścił się popełnienia zarzucanego czynu posługując się niebezpiecznym narzędziem, pomimo iż podjął on próbę powstrzymania D. K. (1) od użycia noża wobec pokrzywdzonego, co świadczy, że nie akceptował działań niezgodzonych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia a Sąd poczynił ustalenia w następstwie dokonania oceny z uwzględnieniem wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy właściwa ocena dowodów dokonana z uwzględnieniem dyrektyw wskazanych w art. 7 kpk prowadzi do wniosku, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w postaci podstawowej tj. art. 280 § 1 kk a nie kwalifikowanej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zauważyć należy, że zarzut obrońcy osk. J. Z. – odczytywany łącznie z uzasadnieniem apelacji - w istocie wprost odwołuje się do obrazy przepisów procesowych tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, które to naruszenie jest pierwotne w stosunku do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zatem celowa jest łączna analiza powyższych zarzutów obrońców oskarżonych.</p> <p>b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w</p>		

przypadku innych, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/.

c/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych J. Z. (1) i D. K. (1) oraz właściwie ocenił dowody, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta nie wymagała korekty. Przy tym oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego – a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy go powiązać z

naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień.

d/ Chybiony jest zarzut obrońcy D. K. z uzasadnienia apelacji dotyczący naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania oskarżonego czy innych uczestników wydarzeń, a dopiero ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Natomiast wina oskarżonego została udowodniona co do przypisanego czynu, o czym przekonuje treść zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia. Przy tym nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

e/ Nie doszło zatem do obrazy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonych. Zatem wnioski obrońców o uniewinnienie D. K., inne zmiany wyroku czy uchylenie wyroku są w oczywisty sposób bezzasadne.

f/ Sąd I instancji przeprowadził logiczną i przekonującą ocenę zeznań pokrzywdzonego K. B. (1) a skarżący nie wykazali, aby była ona wadliwa. Sąd ten jednoznacznie wskazał, które zeznania i dlaczego są najbardziej wartościowe. W istotnym zakresie korespondują one z obrażeniami ujawnionymi u K. B., opinią sądowo-lekarską i depozycjami funkcjonariusza Policji G. K., który widział stan ofiary po zdarzeniu. Pokrzywdzony od 6.08.2022 r. jasno, logicznie i wiarygodnie przedstawiał, że w dniu 5.08.2022 r. przyjechało do niego 2 mężczyzn. W pewnym momencie jeden sprawca z brodą zaczął go bić pięściami po głowie i brzuchu, a drugi wyższy obserwował sytuację /k.21v, 50v, 478/. Pierwszy sprawca zabrał leżące na biurku 2 telefony komórkowe, karty bankowe i dowód osobisty pokrzywdzonego a drugi napastnik stał przy nim /k.21v/. Pierwszy sprawca wziął z kuchni nóż z ostrzem 10 cm, przyłożył go pokrzywdzonemu w okolicy szyi oraz zażądał kodu (...) do obu kart, który K. B. podał /k.21v, 50v-51, 477v/. Drugi sprawca powiedział do pierwszego, aby K. B. podał hasło do bankowości elektronicznej i ten pierwszy to zrobił, a pokrzywdzony podał hasło /k.50v/. Sprawcy zabrali pokrzywdzonego do samochodu, przystawili nóż do szyi, zasłonili mu oczy i pojechali w celu wypłaty pieniędzy /k.21v, 51/. Dojechali na parking przed sklepem (...) w J., gdzie wysiadł wyższy – kierowca, który wypłacił z zabranych kart 1000 zł z karty (...) SA i 2000 zł z karty (...) (...) oraz połowę przekazał niższemu napastnikowi /k.22, 478v/. Ponownie zasłonięto oczy pokrzywdzonemu i wywieziono w nieznane mu miejsce w lesie, gdzie pierwszy sprawca kazał mu

wysiąć, kopnął go 2 razy w plecy i bił pięściami po ciele /k.22, 51, 478/. Pokrzywdzony posiadał na koncie bankowym 140.000 zł ze sprzedaży działki a limity dzienne na kartach wynosiły 2000 zł w (...) (...) i 1000 zł w (...) /k.50v/ - nieskuteczne zarzuty z pkt 1-4 obrońcy D. K..

g/ Stosownie do niekwestionowanej opinii sądowo-lekarskiej /k. 173/, u pokrzywdzonego stwierdzono stan po pobiciu, złamanie ściany dolnej oczodołu lewego z przemieszczeniem odłamu, odmę przy stropie oczodołu, rozednięcie tkanek okolicy lewego oczodołu i okolicy policzkowej lewej, obustronne krwiaki czebca ścięgnistego, odmę opłucnową po stronie prawej i przedniej, złamanie żeber IX-XI prawych i IV-IX lewych, stłuczenia mięszu płuc. Obrażenia te powodowały rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

h/ O ile K. B. początkowo podał, że nie znał sprawców, to już w tym samym protokole podał, iż okazało się, że zna ojca jednego z nich /k.21v/, gdyż z nim pracował /k.477v/, a zatem nie ma tu rzeczywistych sprzeczności. K. B. rozpoznał wizerunek J. Z. jako sprawcy, który groził mu nożem, bił go i żądał podania nr (...) do kart bankowych /k.42v/. Rozpoznał zaś wizerunek D. K. jako sprawcy, który sprawdzał nr (...) i dokonał wypłaty z jego kart bankowych oraz wspólnie z drugim dokonał kradzieży 2 telefonów, 2 kart i dowodu osobistego /k.46v/. Na rozprawie wprost wskazał, że to D. K. stosował wobec niego przemoc a J. Z. wypłacił pieniądze /k.477v, 478v, 480/, a mógł wtedy bezpośrednio obserwować zachowania oskarżonych, co

jest bardziej przekonujące od rozpoznania samych wizerunków na tablicach poglądowych. Nie można pominąć, że duże znaczenie ma bezpośredni kontakt Sądu orzekającego z przesłuchiwanymi osobami, który lepiej pozwala ocenić wiarygodność relacji. Brak jest podstaw do podważenia analizy przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy co do przyjęcia, że to D. K. stosował przemoc i posługiwał się nożem. Natomiast wycofanie się K. B. na rozprawie z posługiwania się nożem przez sprawców /k.478v, 480/ nie zostało wystarczająco uzasadnione i nie przekonuje. Nadto przekazał on, że po zejściu rozmawiał z panią Z., która zwróciła mu 3000 zł /k.479/.

i/ Jednakże działanie obu oskarżonych jednoznacznie uznać należy za wspólne i w porozumieniu – pokrzywdzony opisał ich pełne współdziałanie, a w tym stosowanie przemocy w celu kradzieży mienia, zabranie samochodem w celu wypłaty pieniędzy z bankomatu czy, jak drugi sprawca powiedział do pierwszego, aby K. B. podał hasło /k.50v/. Nie przeczy temu wskazanie, że w pewnym momencie sprawcy klócili się o pieniądze /k.22, 51/, gdyż dotyczyło to uzyskania dalszych pieniędzy czy podziału łupu, a nie niezgody co do sposobu działania względem ofiary. Natomiast nawet przyjęcie, że to J. Z. był brutalnym sprawcą i posługiwał się nożem, nie miałoby wpływu na zmianę podstawy odpowiedzialności obu oskarżonych, którzy działali wspólnie i w porozumieniu co do całości przestępstwa. Nie można zgodzić się z obrońcą J. Z., że oskarżony „podjął próbę powstrzymania D. K. od użycia noża wobec pokrzywdzonego” i aby posłużenie się nożem przekraczało porozumienie między

sprawcami, gdyż jest to jawnie sprzeczne z relacjami K. B. i ustalonym zachowaniem J. Z., który wraz z D. K. /posługującym się nożem/ zabrał pod przymusem pokrzywdzonego w celu wypłaty pieniędzy z rachunków bankowych. Dodać można, że współsprawstwo sprowadza się do przypisania każdemu ze współdziałających całości popełnionego wspólnie przez 2 lub więcej osób czynu zabronionego, kiedy ich zachowania dopełniają się lub stanowią istotny element dla wykonania przestępstwa, przy czym sprawcy mają świadomość i wolę wspólnego działania. Przeważające porozumienie może być zawarte najpóźniej w momencie realizacji danego czynu z uwagi np. na dynamiczny charakter zdarzenia i może mieć nawet charakter konkludentny tj. dorozumiany /porównaj np. Kodeks Karny Część Ogólna Komentarz, Warszawa 2016 Wolters Kluwer, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, P. Kardas tezy nr 27-54 do art. 18 kk; Kodeks Karny Komentarz, ABC 2005, A. Marek tezy nr 3-9 do art. 18 kk/. W tym wypadku oskarżeni w pełni akceptowali nawzajem swoje zachowania, w tym posłużenie się nożem w celu zastraszenia i przełamania oporu ofiary, o czym przekonuje ustalony ciąg wydarzeń. Nie można uznać, aby działanie oskarżonego J. Z. czy D. K. stanowiło wyłącznie pomocnictwo / nieskuteczny zarzut obrońcy J. Z./.

j/ Pokrzywdzony wskazał, że najpierw po drodze do parkingu w J. zasłonięto mu oczy spodniami / k.21v/ czy bluzą /k.478v/, a potem zasłonięto mu twarz plecakiem jadąc od J. /k.22, 478/. W lesie zdjęto mu plecak, aby napił się soku /k.22/. Napastnicy ponownie zabrali pokrzywdzonego

do pojazdu i pojechali, aby przy pomocy nieustalonej osoby próbować wypłacić pieniądze z jego rachunków /k.22/. Ostatecznie K. B. wypuszczono w okolicy miejscowości Ł., skąd karetka pogotowia zabrała go do szpitala /k.22v/.

k/ Słusznie Sąd Okręgowy uznał niekonsekwentne i wzajemnie sprzeczne wyjaśnienia oskarżonych za przyjęte linie obrony jedynie częściowo wiarygodne w zakresie zbieżnym z relacjami pokrzywdzonego, gdyż w oczywisty sposób minimalizowali oni swoją odpowiedzialność. Nie można przyjąć, aby zmiany wyjaśnień przez oskarżonych zostały niewłaściwie ocenione. Natomiast zeznania pokrzywdzonego nie stanowią linii obrony, skoro był on ofiarą a nie sprawcą.

D. K. przed Sądem przyznał się w części tj. do wspólnej jazdy z J. Z. i pobytu na posesji K. B., ale miał nie wiedzieć, co tam się stało. W śledztwie podał zaś, że nie wziął pieniędzy a pokrzywdzonego bił J. Z., któremu pokrzywdzony dał pieniądze na alkohol /k.162v/, dodatkowo pokrzywdzonego zabrali samochodem i wysadzili po drodze /k.163v/. Natomiast J. Z. przyznał się do rozboju i w śledztwie wyjaśnił, że D. K. miał kolano na szyi K. B., wymachiwał nożem i żądał pieniędzy, był agresywny, wypłacił pieniądze w J. /k.40v/. Następnie odmiennie zaprzeczył, aby widział nóż, ale to on a nie D. K. wypłacił 3000 zł z bankomatu /k.154v/. Na rozprawie podał, że to D. K. poszedł za K. B., który miał potem podbite oko, a D. K. dał kartę do bankomatu i (...) J. Z., który na polecenie D. K. wypłacił 3000 zł. Pokrzywdzony pojechał z nimi i

odszedł z D. K. /k.416/. D. K. kopnął też pokrzywdzonego /k.416v/ i miał nóż /k.417/. Nie przekonują - wobec sprzeczności z relacjami K. B. i depozycjami D. K. oraz dalszym przebiegiem wydarzeń - wyjaśnienia J. Z., że mówił do D. K., iż nie chce brać w tym udziału. Z powyższych wyjaśnień J. Z. wprost wypływa, że drugi sprawca posługiwał się nożem, co koreluje z pierwotnymi zeznaniami pokrzywdzonego o nożu i w powiązaniu z analizą pozostałych okoliczności dodatkowo przekonuje o popełnieniu przez obu napastników kwalifikowanego rozboju /niezasadne zarzuty z pkt 2 i 3 obrońcy D. K./.

1/ Nie wpływają na poczynioną ocenę i ustalenia faktyczne inne kwestie podnoszone przez obrońców w apelacjach. Podkreślić trzeba, że Sąd I instancji był nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do dokonania oceny całokształtu materiału dowodowego sprawy, w tym depozycji przesłuchanych osób, i skarżący nie wykazali, aby w tej ocenie popełnił błędy logiczne czy pominął doświadczenie życiowe. Oczywiście jest, że Sąd musiał rozstrzygnąć sprzeczności istniejące pomiędzy różnymi wyjaśnieniami oskarżonych i zeznaniami pokrzywdzonego. Nadto nie pominął zmiany zeznań przez pokrzywdzonego, co wprost wynika z treści uzasadnienia wyroku. Nie budzi zastrzeżeń ocena, że wartościowe i wiarygodne są niektóre depozycje przesłuchanych osób, o czym przekonuje analiza dowodów. Nie oznacza to „wyciągania fragmentów” i ich „dowolnego dopasowywania”. Wskazywane przez obrońcę D. K. fragmenty zeznań nie podważają przeprowadzonej analizy materiału dowodowego, a potwierdzają,

że są to naturalne depozycje pokrzywdzonego /np. kwestia ogolenia się, przekazania J. Z. pieniędzy na zakup alkoholu – w tym momencie w/w nie czuł się jeszcze zagrożony i nie szukał pomocy przed oskarżonymi/. Nie zawsze jest tak, że wyjaśnienia czy zeznania w całości są przekonujące – jak w tym wypadku, skoro tak oskarżeni, jak i pokrzywdzony w istotnych elementach zmieniali swoje wypowiedzi. Natomiast przyznany przez K. B. kontakt z bliskimi J. Z. nie dyskwalifikuje całości jego zeznań i nie podważa rozumowania Sądu Okręgowego /chybione zarzuty z pkt 2-4 obrońcy D. K./.

l/ Pismo osk. D. K. z k. 829-830 należy ocenić tak samo negatywnie, jak jego wyjaśnienia. Nadto nie dokonywano badań śladów linii papilarnych na kartach bankowych pokrzywdzonego czy w innych miejscach i takie ślady w ogóle nie muszą powstać lub mogą zostać usunięte. Nie oznacza to, że oskarżony nie użył tych kart do wypłaty pieniędzy, przy czym mógł np. trzymać je przez inny materiał. Dodatkowo zasłonięcie oczu pokrzywdzonemu w żadnej mierze nie wykluczało spożywania przez niego napoju – co jasno wypływa z jego zeznań, a nadto nie miał zasłoniętych oczu przez cały czas.

m/ Sąd Okręgowy prawidłowo uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. wobec J. Z. oraz z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §

2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec D. K..

Lp.	Zarzut	
2/	<p>I/ O.. D. K. (1) pkt 5 błędów w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, wynikających z opisanych naruszeń przepisów postępowania, a polegających na ustaleniu, że:</p> <p>a/ wszystkie obrażenia ciała pokrzywdzonego powstały wskutek działań D. K.;</p> <p>b/ w zdarzeniu był użyty przez oskarżonego nóż, podczas gdy pokrzywdzony zeznał przed Sądem, że noża nie było;</p> <p>c/ pokrzywdzony zeznając, że było mowy o nożu podczas zdarzenia, chciał „wpisać się” w linię obrony oskarżonych;</p> <p>d/ przypisaniu głównej roli sprawczej D. K., podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że to oskarżony Z. znał wcześniej pokrzywdzonego i to z jego inicjatywy oskarżeni pojechali go odwiedzić.</p>	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ W istocie zarzut ten odwołuje się do wadliwej - zdaniem skarżącego – oceny dowodów, która jest pierwotna w stosunku do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zatem jest tożsamy z zarzutem naruszenia art. 7 i art. 410 kpk, a więc należy skierować do rozważań odnośnie takiego zarzutu		

w pkt 1. Powtórzyć tylko można, że Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczająco szczegółową i zasadną analizę zebranych dowodów, której skarżący nie podważył. W rezultacie prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie.

b/ Sąd I instancji był w pełni uprawniony do uznania, że to D. K. stosował przemoc fizyczną wobec K. B. i spowodował u niego stwierdzone obrażenia – co wynika z powyższej analizy dowodów.

c/ Ustalenie, że to D. K. posługiwał się nożem, którego użyciem groził pokrzywdzonemu – wypływa z analizy dowodów.

d/ Sąd Okręgowy był uprawniony do przyjęcia, że pokrzywdzony na rozprawie chciał częściowo zmienić zeznania na korzyść oskarżonych i potwierdzić ich linię obrony w zakresie tego, że nie posługiwali się nożem.

e/ Do kompetencji Sądu I instancji należało określenie roli D. K. w badanych wydarzeniach i nie podważają tego podnoszone przez skarżącego kwestie, że J. Z. znał w pewnym stopniu pokrzywdzonego i to z jego inicjatywy oskarżeni pojechali właśnie do niego.

Lp.	Zarzut	
3/	Obrońcyosk. D. K. (1) pkt 6 rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego, wynikającej z pominięcia okoliczności łagodzących, w tym przyznania pewnych okoliczności jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego; ponadto orzeczenie wobec oskarżonego kary surowszej niż wobec drugiego z oskarżonych, podczas gdy z	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny

	okoliczności sprawy wynika, że to J. Z. musiał być inicjatorem wszystkich działań, bo to on znał wcześniej pokrzywdzonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.</p> <p>b/ Apelacja obrońcy D. K. nie zawiera argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru kary 5 lat pozbawienia wolności. Brak jest podstaw do przyjęcia, że niewłaściwie wyważono okoliczności łagodzące i obciążające, przy</p>		

czym skarżący nie wykazał, aby jakiegokolwiek pominięto. Sąd Okręgowy uwzględnił duży stopień szkodliwości społecznej czynu, znaczny stopień winy sprawcy, jego motywację tj. chęć osiągnięcia korzyści majątkowej przy użyciu przemocy, dotychczasową karalność /w tym zachowanie w ramach art. 64 § 1 kk/ i wiodącą rolę. Nie pominął sposobu działania. Respektuje to rodzaj i skutek dla zdrowia obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego. Na korzyść D. K. wzięto pod uwagę skruchę z jego strony, a zatem także częściowe przyznanie się do pewnych okoliczności. Nawet przyjęcie, że to drugi ze sprawców posługiwał się nożem i zadawał uderzenia – nie nakazywałoby złagodzenia kary z uwagi na wielokrotną karalność oskarżonego i pełne współdziałanie sprawców. Orzeczona kara uwzględnia ustawowe cele kary i nie ma tu znaczenia, że drugi oskarżony znał w pewnym stopniu pokrzywdzonego i miał być inicjatorem. Sąd nie zlekceważył społecznego oddziaływania kary. Słusznie orzeczono także o nawiązce na rzecz pokrzywdzonego, a jej wysokość 6000 zł jest niewielka w odniesieniu do rozmiaru wyrządzonej krzywdy /pozbawienie wolności, skutki dla zdrowia/, przy czym obecnie wykonanie nawiązki będzie uzależnione od zgłoszenia się osoby uprawnionej po K. B..

c/ Podobnie brak jest przyczyn do zamiany sankcji karnej względem J. Z.. Kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest odpowiednia do dużego stopnia szkodliwości społecznej czynu, znacznego stopnia winy sprawcy, jego motywacji tj. chęci osiągnięcia korzyści

majątkowej przy użyciu przemocy, dotychczasowej karalności i istotnej roli. Nie pominięto ustalonego sposobu działania. Uwzględnia to rodzaj i skutek dla zdrowia obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego. Na korzyść oskarżonego wzięto pod uwagę skruchę z jego strony, a zatem także częściowe przyznanie się i pozytywne dane wynikające z wywiadu środowiskowego. Słusznie orzeczono także o nawiązce na rzecz pokrzywdzonego, a jej wysokość 6000 zł jest niewielka w odniesieniu do rozmiaru wyrządzonej krzywdy / pozbawienie wolności, skutki dla zdrowia/.

d/ Reasumując, wymierzone kary nie są nadmiernie łagodne ani surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko takie kary bezwzględnego pozbawienia wolności są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe.

Wniosek

I/ Obrońcaosk. J. Z. (1) wniósł o: 1/ zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu w postaci podstawowej tj. z art. 280 § 1 kk i znaczne złagodzenie orzeczonej kary.

2/ ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

II/ Obrońcaosk. D. K. (1) wniósł o:

zasadny
częściowo zasadny
x niezasadne

a/ zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego czynu;

b/ względnie zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej oraz przyjęcie, że działanie oskarżonego stanowiło wyłącznie pomocnictwo /art. 18 § 3 kk/ i orzeczenie kary łagodniejszej;

c-d/ zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej oraz przyjęcie, że brak było posłużenia się nożem – co uzasadnia przyjęcie art. 280 § 1 kk i orzeczenie kary łagodniejszej;

e/ względnie zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej oraz przyjęcie, że brak było użycia przemocy i bicia przez oskarżonego i orzeczenie kary łagodniejszej;

f/ ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

a/ Wnioski obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w pkt 1-3 rozważań co do zarzutów apelacji.

b/ Dodać można, że zebrane dowody, a w tym przede wszystkim analiza zeznań pokrzywdzonego K. B. w powiązaniu z innymi dowodami jednoznacznie wskazuje, że obaj oskarżeni dopuścili się m.in. kwalifikowanego rozboju. Skarżący nie wykazali, aby doszło do bezpodstawnego obciążenia oskarżonych i ustalenia

nieprawdziwego przebiegu wydarzeń.	
c/ Nie podważano prawidłowości rozstrzygnięć o zaliczeniu okresów tymczasowego aresztowania i o kosztach procesu.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Nie dotyczy
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>W punkcie I utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych J. Z. (1) i D. K. (1) tj. co do rozstrzygnięć z pkt I-VI.</i>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie apelacji obrońców.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

	Przedmiot i zakres zmiany	
Nie dotyczy		
Zwięźle o powodach zmiany		
Nie dotyczy		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		

4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. – kwotę 1200 zł, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu D. K. w postępowaniu odwoławczym - na podstawie § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - stosownie do rodzaju sprawy i potrzebnego nakładu pracy, przy uwzględnieniu treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20.12.2022 r. sygn. SK 78/21 i argumentów zawartych w uzasadnieniu tego orzeczenia. Kwota zawiera w sobie podatek od towarów i usług, gdyż w innym wypadku obrońca z urzędu byłby w lepszej sytuacji niż obrońca z wyboru. Wobec tego Sąd nie zastosował przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. jako nieadekwatnych w obecnych warunkach.	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zwolniono obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa – w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk z uwagi na stan majątkowy oskarżonych, trwające pozbawienie wolności i wysokość orzeczonych kar.

7. PODPIS
Przemysław Filipkowski Dorota Radlińska Piotr Bojarczuk

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. J. Z. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-II, IV, VI wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	Uchylenie	x	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. D. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I, III-VI wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	Uchylenie	x	Zmiana